

889.159

MAP Μαρμελάς Άνδρας

Μία δυνή' εω' το μέγαλο.

889-159

MAP

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Λογ. ἀριθ. 5085
Χρονολ. Έκδοσης 7.4.1958
Επιδιοτήτων 74/2 2014/αν
Ἄριθ. 899 159 / ΜΑΡ

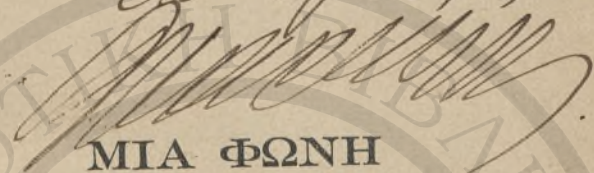

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΧΑΝΙΩΝ

ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ

*Μου αγαπούσα και υδρευόμην
σεφεν και εφην Ιωάννη Κρητικό
και εφην εφην
Με εφην εφην*

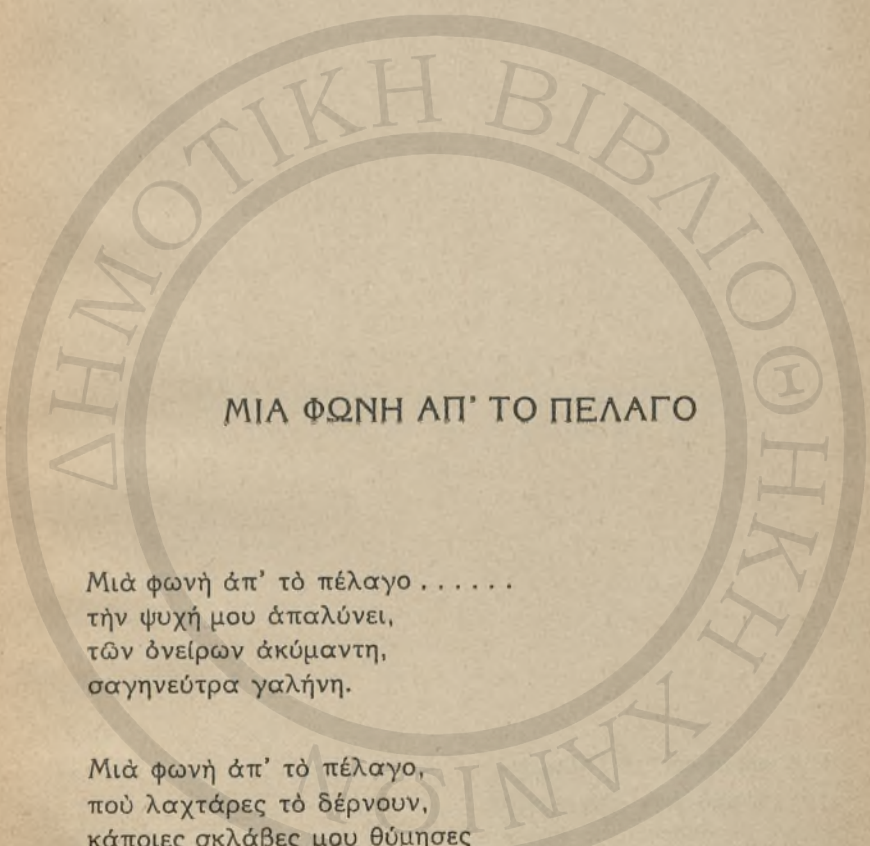

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

ΑΠ' ΤΟ ΠΕΛΑΓΟ

άνη άρωμού

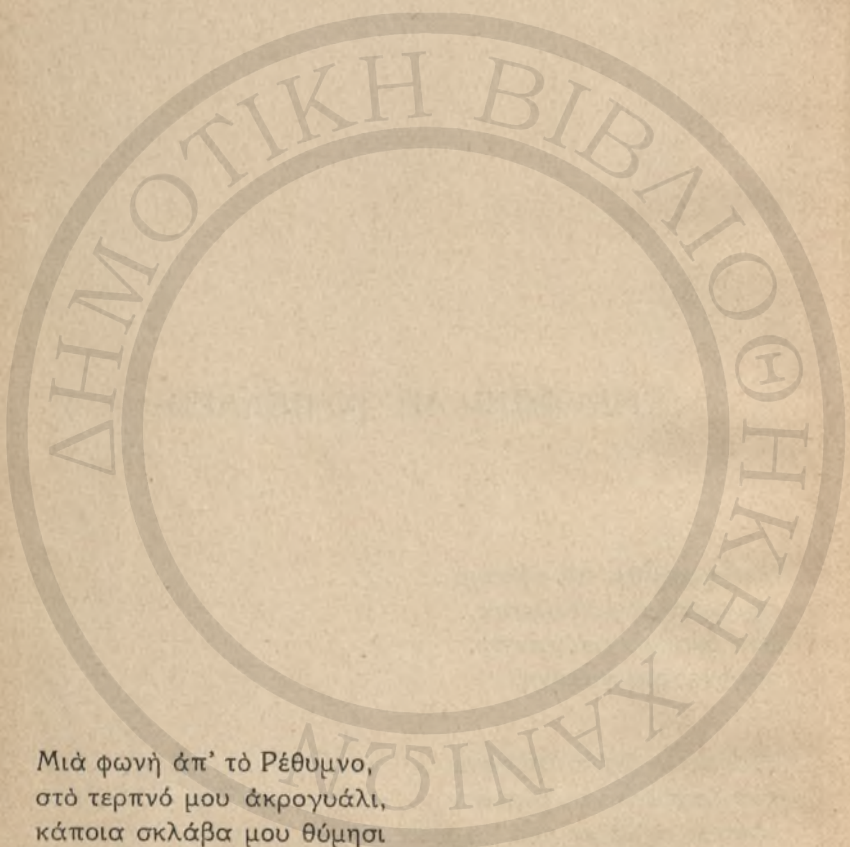

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠ' ΤΟ ΠΕΛΑΓΟ

Μιά φωνή απ' τὸ πέλαγο . . . . .
τὴν ψυχὴ μου ἀπαλύνει,
τῶν ὀνείρων ἀκύμαντη,
σαγηνεύτρα γαλήνη.

Μιά φωνή απ' τὸ πέλαγο,
ποὺ λαχτάρες τὸ δέρνουν,
κάποιες σκλάβες μου θύμησες
συντροφιά τους ξεσέρνουν.

Ταξιδιάρες μου θύμησες,
π' ἀνοιχτήκαν στὰ μάκρη,
πρὶν χαθοῦνε στὸ πέλαγος
ν' ἀντικρύσουν μιὰν ἄκρη . . . . .

Μιά φωνή άπ' τὸ Ρέθυμνο,
στὸ τερπνὸ μου ἀκρογυάλι,
κάποια σκλάβα μου θύμησι
ξανασέρνεται πάλι.

Κι' ἀπαλύνει τὸ εἶναι μου
τῶν ἀφρῶν ἢ πλημμύρα
πρὶν στῶν χρόνων τὸ πέλαγος
γίνει ἡ θύμησι στεῖρα.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΑΤΙΟΝΑΛΗΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠ' ΤΟ ΠΕΛΑΓΟ

* Τὰ τραγούδια αὐτὰ σκόρπια καὶ διάχυτα ὅπως ἦσαν δημοσιευμένα τὰ περισυνέλεξε τὸ φιλικὸ χέρι τοῦ ἐκδότου ἀπὸ τῆς ἔφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ τῆς Ρεθύμνου ὅπου καὶ ἐγράφηκαν κατὰ τὰ ἔτη 1929—1930.

* * Μὲ τὸ Τραγούδι «ὁ Θρῆνος τῆς Πατρίδος» δείχνει ὁ ποιητὴς τὴν νοσταλγία του γιὰ τὴ μακρυσμένη του πατρίδα τὴν Κόρινθο καὶ τὴν ὁδὸν του γιὰ τὴν καταστροφή της ἀπ' τοὺς σεισμούς.

ΡΕΘΥΜΝΟ

Είναι, ὁ καϋμὸς ὀλόγουρα τῆς Θάλασσας ποῦ πλάνα
σὲ ἀγκαλιάζει στοργικὰ καὶ δίνει σου τὴ χάρι,
καὶ σὲ κρατεῖ καὶ σοῦ μιλά καὶ σὲ φιλεῖ σὰ μάννα,
ποῦ σ' ἔθρεψε ἐρωτόπαθο γιὰ κάθε διαβατάρη . . . . .

Εἶναι ἡ γραμμὲς κάποιων βουνῶν μὲ τὸ μαβὶ τους χρῶμα,
εἶναι τοῦ Κάστρου ἢ σκιές, ποῦ πάντα πρὸς τὸ δεῖλι
πέφτουν καὶ σιγολοῦζονται στὴ θάλασσα, κι' ἀκόμα
τοῦ κάμπου οἱ πλούσιες ἐληές καὶ τὸ φτωχὸ ἀσφοδίλη . .

Εἶναι τοῦ Φάρου ἢ ποθητὴ τὴ νύχτα ἀντιφεγγίλα,
κάποιες χαρὲς ποῦ κρυφοζοῦν στ' ἀραδιαστὰ σπητάκια,
τοῦ ξεχασμένου μιναρὲ ἢ κρύφια ἀνατριχίλα,
τὰ κρυφομαργιολέματα μὲς τὰ στενὰ σοκάκια . . . . .

Εἶναι, μιὰ δύσι ὀλόχαρη τοῦ ἡλίου ποῦ γητεύει,
εἶναι τὰ νυχτοκύματα στῆς ἀμμουδιῆς ποῦ σπᾶνε,
εἶναι τὸ φεγγαρίσιο φῶς ποῦ τ' ἀπαλοχαΐδεύει,
εἶναι δυὸ μάτια ποῦ περνοῦν, κυτᾶν, γελοῦν καὶ πᾶνε . . .

“Ὅτι κι' ἂν εἶναι, σ' ἀγαπῶ, κοροῦλα τοῦ πελάγου,
τί μοῦ γυρνᾶς τὸ λογισμό καὶ σέρνεις μου τῆ σκέψι,
μὲ τὴν ἀπέραντη πνοῇ τοῦ κόλπου σου τοῦ μάγου,
σ' ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἐπόθησε, κι' ὁ νοῦς εἶχε πιστέψει.

ΚΡΗΤΗ

Μέσα στο πέλαγο άνησι χλιοχρωματισμένη,
τά χιονισμένα σου βουνά, ή πράσινες φυτιές σου,
ή ρεματιές ή σκιερές, οί κάμποι οί βλαστημένοι,
καί τ' άκρογιάλια τά μαβιά, μηλάν τής ώμορφιές σου.

Έσὺ τοῦ μύθου Ρήγισα, ποῦ άγγίζοντας τά αϊθήρια
μέ τής ψηλές βουνοκορφές, τή θεϊκή λαχτάρα
πρωτόβγαλτη, πρωτόσφιξες στά σπλάχνα σου τά πλέρια,
κ' έφώτισες, κ' έσκόρπισες τοῦ άγνώστου τήν άντάρα.

Δάκρυ ποῦ σιγοστάλαξες άπ' τ' όμμα τοῦ Ταινάρου.
Έσὺ ποῦ τ' άνιστόρητα τά χρόνια εἶχες ζήσει,
κ' ήσουν χαρούμενη αύγή στή νύχτα τοῦ κουρσάρου,
κι' εἶχες παλάτια, κι' άρχοντες, κι' ένα λαό μέ κρίσι,

Έσὺ αίματογέννητη καί αίματοθρεμμένη,
παντοτεινά ποῦ έσπάραζες μές τήν κρυφή τήν έννοια,
ποῦ τά κορμιά ποῦ έρούφιξεν ή γή σου ή σκλαβωμένη,
τ' άνάστησες παρθενικά κορμιά κυπαρισσένια.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἐσὺ ποῦ σὰν ἐρόδισε μιὰ αὐγοῦλα ἐλπιδοφόρα,
ἀγνή τῆ γλυκοαντρίκρυσες, κι' ὅταν τὰ πονεμένα
τὰ χέρια σου ἀγκαλιάσανε τοῦ λυτρωμοῦ τὴν ὥρα,
ἀγνή εὐαγγελίστηκες, κι' ἀνάζησες τὸν Ἕνα.

Τώρα ποῦ ἐλεύθερη ρουφᾶς, τό, ποῦ σέ νανουρίζει
ἀγέρι, ὅπου φέρνει σου τὸ χᾶδι τοῦ Αἰγαίου,
ἢ τὸν καὺμὸ τοῦ Λυβικοῦ ἀκοῦς, ποῦ σέ φλογίζει,
καί ζῆς βαθὺ τὸ ὄνειρο, καινούργιου κόσμου ὠραίου,

Τώρα κ' ἐγὼ ποῦ ἐφώλιαζαν πολλὰ μὲς στὴν ψυχὴ μου,
ἱστορημένα ἀπ' τὸν παπποῦ, στὸ πατρικὸ μας σπίτι,
ταξιδευτῆς πολὺπικρος, ξεσπῶ στὴ προσευχὴ μου,
σὲ ζῶ, σὲ νοιώθω, σ' ἀγαπῶ, ξενομαγεύτρα Κρήτη.

ΑΡΚΑΔΙ

Βράχε θυσίας ιερέ, στά σκόρπια απομεινάρια
ἀκόμη δὲν ξεθώρασαν τοῦ αἵματος τ' ἀχνάρια
κάποιων κορμιῶν, πού ἡ ψυχὴ ἐλεύθερα τινάχτη
στὸν οὐρανὸ, ξεφεύγοντας ἀπ' τῆς σκλαβιάς τὸ ἄχτι.

Ἐδῶ μιὰ μέρα τοῦ χαμοῦ συνάχτηκαν τὰ πλήθη.
Ἐλόγουρα ἀπ' τὸ ἱερὸ παληκαρίσια στήθη
ξεσχίζονται, κι' ἀκούγεται ἀπ' τὸ προσκυνητάρι,
τοῦ γέρου τοῦ καλόγερου τῆς πίστες τὸ τροπάρι.

Μέσα ἢ μάννες, τὰ παιδιὰ τ' ἀνήλικα κι' οἱ γέροι,
τὴν τελευταία τῆ στιγμῆ σηκώνοντας τὸ χέρι,
«Τί καρτερᾶς ἠγούμενε» φωνάζουσε «εὐλόγα»,
εἶπε : ὁ Θεὸς εὐλογητὸς . . . καὶ ἄναψε τὴ φλόγα.

Μὲ μιᾶς ἢ φλόγα πύρινη ὑψώθη στὰ αἰθέρια,
ξύλα καὶ πέτρες καὶ κορμιά, κι' ἀποκομμένα χέρια,
στή λευτεριά παράκλησι μὲς στὸν ἀγέρα σμίξαν,
ἀντιλαλήσαν τὰ βουνά, κι' ἡ ρεματιὲς βουΐξαν.

Τώρα ἡ ἀγέροχη περνᾶ καὶ γράφει Ἱστορία
πάνω στὰ σκόρπια κόκκαλα, στὰ σάπια τὰ κρανία
στὰ ἐρειπωμένα θολωτὰ καὶ πέτρινά σου τόξα.
«'Εδῶ θρονιάστη κι' ἔζησε παντοτεινὰ ἡ Δόξα.»

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ἄπο μακρὰ βοή κι' ὄργη, πέρα ὡς πέρα ἀντάρα.
Μέσ' τοῦ πελάγου τ' ἄγνωρα τὰ στήθια ἢ λαχτάρια
ἀναταράζεται, χτυπᾶ, ξεσέρνοντας τὴ φύση,
σὲ ἡδονικό, ἀνείπωτο Τριτωνικό μεθύσι.

Τὸ κῦμα μεγαλόπρεπο γοργὰ γοργὰ κυλάει,
φουσκώνει, ἀπλώνει, σέρνεται καὶ μὲ θυμὸ χυμαίει,
χίλιες βoές, χίλιες ψυχές ἀπὸ τὰ βάθη κάτου,
χτυπιέται, ἀφρίζει, χάνεται τὸ κῦμα τοῦ θανάτου.

Σκορπάει ἀφρούς, φιλήματα στὴν ἔρημη τὴ χώρα,
σιγοδακρύζοντας βουβά τρέχει νὰ φύγη ἢ μπόρα
Τὸ περιγιάλι τῶμορφο ἀπόψε ἐρημωμένο.

— Ἄλλοι ! Καράβι ἀλίμενο, πολυταξειδεμένο.

Σπάζουν τὰ κλώνια ἀπ' τὰ δεντρά, ἢ ἴτια κορμολιγίεται,
Τὰ παραθύργια σφάλησαν, φωνὴ δὲν ἀγρικιέται,
τρέμει ἀπὸ τὰ θεμέλα σύγκορμο τὸ μουράγιο.
— Βάστα, καραβοκύρη μου, ναυτάκι μου, κουράγιο.

Ἄχ! ἡ ψυχὴ μου πῶς σὲ ζῆ, πόσο σὲ νοιώθω πόσο,
πόνε τοῦ Πόντου π' ὠρχομαι νὰ σὲ γλυκανταμώσω,
σέρνοντας κόσμο ἀπὸ ψευτιά σὲ κόσμο ὄνειρεμένο,
ποθῶντας ἓνα αὔριο σιγογαληνεμένο.

ΓΑΛΗΝΗ

“Όλα γλυκά στο άπανεμο απόψε άκρογιάλι.
Κάποιου θλιμμένου έρωτα θαρρείς άγάλι—άγάλι,
ώς πέρα άπλώθη ό στεναγμός κ’ έχύθηκε ή γαλήνη,
παρηγορήτρα στον καύμό, μαγεύτρα στην όδύνη.

Γαλήνη. Νεκροθάλασσα στ’ ασάλευτα νερά σου,
καθάρια ξεχωρίζονται τὰ χιλιοπέτραδά σου,
ρήμάδια που άνιστορούν παντοτεινά ’στὰ βάθη
ό,τι από χρόνια έζησε, ό,τι από χρόνια έχάθη.

Γαλήνη έλαφρόπνοη, απόψε του όνειρου
σέρνεις και πάλι τὸ ρυθμό, στη σκέψη του άπείρου,
σε κόσμους άλλους ξωτικούς, χαρές που έχουν κρύψει,
που δέν υπάρχουν δάκρυα που δέν υπάρχει θλίψη.

Νύχτα! Τ' αστέρια—νάρκισσοι—κυτάν την όμορφιά τους
γαλήνη στο καθρέφτη σου, κι' από τη μοναξιά τους
πέφτουν, ραγίζουν, σπάζουνε, διαμάντια στην όρμη τους,
ποθώντας ν' άγκαλιάσουνε τó ίδιο τó κορμί τους.

Ή πονεμένη μου καρδιά, από τη πίκρα έλύθη
άπόψε, βαλσαμόνερο πίνοντας άπ' τη λήθη,
κι' όλο ζωή, κι' όλο χαρά και δύναμι και πόθο
σκορπάω χωρίς συλλογισμό, κι' όλόγυρά μου νοιώθω.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Χειμῶνας. Πικροστάλαξέ τριγύρω μας ἢ θλίψι·
ὁ μολυβένιος οὐρανὸς τὰ κάλλη του ἔχει κρύψει.
Βαθειὰ μέσα στὸ πέλαγος ξεσπάει ἀνεμοζάλη,
πού δίχως ἔννοια ὁ βοριᾶς τὴ σπρώχνει στ' ἀκρογυάλι.

“Ὅ,τι ρουφοῦσε ἀχόρταγο τ' ἀνθρώπινο τὸ μάτι,
βουνῶν κορφές, καὶ χρώματα κι' ἀνοίγματα καὶ πλάτη,
ὅλα χαθῆκαν, σὰ μὲ μιᾶς ἢ πλᾶσι νὰ νεκρώθῃ
πίσω ἀπὸ τὸν πέπλο τὸ πυκνὸ τῆς καταχνιάς π' ἀπλώθῃ.

Κορμολιγιέται, δέρνεται, βογγάει ὁ ἐλαιῶνας.
Πέρα στὴν ἀκροποταμιὰ τὸ θρῆνο ὁ καλαμῶνας
ἀπαρηγόρητα σκορπᾶ, καὶ τὸ κορμί του τρέμει
σὰν τὸ μουσκεύουν οἱ βροχές καὶ τὸ χτυποῦν ἀνέμοι.

Καμμιά ζωή τὸ σούρουπο, ἀδιάβατοι οἱ δρόμοι,
κοντὰ στὸ τζάκι πένθιμη τοῦ πονεμένου ἡ γνώμη,
καὶ μόνο στὸ καφεαμάν ἀκούγοντας τὸ ντέφι
καμπόσοι κουτσοπίνοντας θέλουν νὰ σπάσουν κέφι.

Στὸ φωτισμένο ἀρχοντικό, μές τὸ κομπὸ σαλόνι,
ἢ συντροφιά μὲ τὰ χαρτιά τῆς ὥρες τῆς σκοτώνει,
κι' ἓνα ζευγάρι ταιριαστὸ πιὸ πέρα πλάϊ—πλάϊ,
γλυκοκοιτιέται ἀμίλητα, ρουφώντας ἓνα τσάϊ.

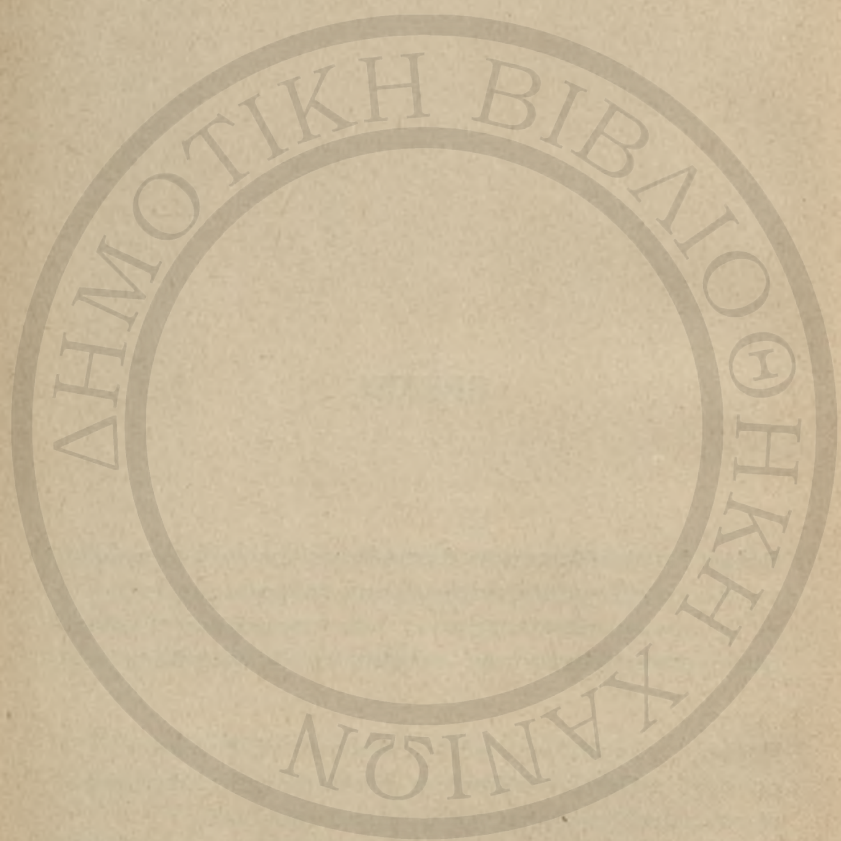
Στὸ φτωχικὸ μαζεύτηκαν κοντὰ στὸ παραγῶνι,
καὶ μόλις σίμωσε ἡ γιαγιά τὸ χαϊδεμένο ἐγγόνι,
— «Ἐλα γιαγιά, χειμῶνιασε, πές μας τὸ παραμῦθι»,
καὶ τ' ἀγγελουδι ἀκούγοντας γλυκὰ ἀποκοιμήθη.

ΒΡΕΧΕΙ

Βρέχει ! στά τζάμια μου άντηχάν μονότονα ή σταγόνες,
κι' όλο κυλοϋν χαράζοντας τή θαμπερή γραμμή τους
κι' ή ναρκωμένες πίκρες μου, ή συντροφίες μου ή μόνες,
ξεσέρνουνε τή σκέψη μου σκλάβα στη δύναμή τους.

Βρέχει, . . . παθιάρικο τò φως θαρρείς νά ξεψυχάει,
ρουφάει ή έσπέρα άχόρταγα τήν ύστερνή του άνάσσα,
οί πονεμένοι σιωπηλοί, κι' ή έρημιά τους πλάϊ,
καί γύρω ή πίκρες κι' οί καϋμοί χορούς, χαρές γιορτᾶσα.

Γυρνᾶ ή θύμισι μακρυά κάπου στά περασμένα,
σέ όνειρα πού σβύστηκαν, χαρές πού δέν άνθησαν,
στην καμαροϋλα ή σκιές σᾶν όρνια κουρνιασμένα,
όλα βουβά όλόγυρα ποτέ σᾶν νά μη ζήσαν.

‘Ως κι’ ό δικός μου ό λογισμός, άπόψε μές τά βάθη
της περασμένης του ζωής μέ κάποια έννοια τρέχει,
άναζητώντας κάθε τι που πρόσκαιρα μαράθη.
“Εξω θλιμένα κι’ άτονα και πονεμένα βρέχει.

Ὁ ΦΑΝΟΣ

Φανέ, ποῦ ἀσάλευτος, τῆ νύχτα πλέρια,
σὰν ἐκατόγχειρα πελώρια χέρια,
ἀπλώνεις στ' ἄπειρο τίς φωτεινές σου,
γοργοπαρήγορες ἀναλαμπές σου·
ποῦ φωτοδύναμος μέσ στα σκοτάδια,
σὰν μιᾶς πολύπικρης μανούλας χάδια,
φέρνεις τὴν ὕστερη κρυφὴ ἐλπίδα
σ' αὐτοὺς ποῦ ἐδείλιασεν μιὰ καταγιῖδα.

Ἐκεῖ ἀτάραχος ὅταν βογγᾶνε
ἄγρια τὰ κύματα καὶ σὲ χτυπᾶνε,
Ὅταν τὰ σύνεφα τὰ φορτωμένα,
θαρρεῖς σ' ἀγγίζουνε, καὶ μανιασμένα
ὅταν οἱ ἄνεμοι γύρω ἀναδεύουν,
ἀναταράζονται, χυμοῦν, παλεύουν.
Μόνος, ἀτάραχος, σκορπᾶς τριγύρα
γιά ὅσους δέρνονται φωτοπλημμύρα.

Φανέ, πού ακούραστος κεῖ ἀπό χρόνια,
τὰ βράδυα πρόσχαρος καὶ μὲ συμπόνια,
τὸ καλωσόρισμα μηνᾶς ὡς πέρα,
χωρὶς νὰ χάνεται μὲς στὸν ἀγέρα,
στὸ θαλασσόδαρτο τὸν ταξειδιάρη.
Τὶ κι' ἂν σέ πλάσανε ἓνα κουφάρι,
πέτρινο σκέλεθρο ; πέτρα ἢ ζωὴ σου
μὰ πόσο ἀφάνταστη εἶναι ἡ ψυχὴ σου.

Γιατί ἀτάραχοι κι' ἐμεῖς, πού ἡ γνώσι
μὲ κάθεν ἔννοια τῆς μᾶς ἔχει ζώσει,
νὰ μὴ διαβαίνουμε μὲς ἀπὸ τὰ πλήθη
πόνων, πού ἐφώλιασαν βαθειὰ στὰ στήθη,
κι' ἀντίς ν' ἀπλώνεται τὸ φῶς τοῦ νοῦ μας
γύρω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο κάθε χαμοῦ μας,
μικροὶ κι' ἀδύναμοι, μὲς τὴν ὀδύνη,
καθένας ἄφησε τὸ φῶς νὰ σβύνη.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Μιά νύχτα άνοιξιάντικη γλυκειά και μυρωμένη
πέταξε ή σκέψι άπαλά, πλατειά, ψηλά ώς τά άστρα,
άγνη άπό κάθε πειρασμό και τρισευτυχισμένη.
— Κ' ήταν ή νύχτα έρωτικιά, ή νύχτα ξελογιάστρα.

Μιά νύχτα του καλοκαιριού, όλα γεμάτα πόθο,
σέρνεται ή σκέψι ταπεινή στη σάρκα προδωμένη,
σ' ένα κορμιών άγκάλιασμα τόν έρωτα τόν νοιώθω.
— Και ή νύχτα μέσ του φεγγαριού τó φώς παραλυμένη.

Μιά νύχτα φθινοπωρινή, με τ' ούρανοϋ τó δάκρυ
πικρός κυλάει ó λογισμός σιμώνοντας τόν πόνο
άναζητώντας κάθε τι άπ' τής ζωής τά μάκρη.
— Μαγεύτρα ή Νύχτα ξωτικιά, με μάγι δολοφόνο.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Καί τοῦ χειμῶνα μιὰ νυχτιά, μέ τόν βορηᾶν ἀντάμα
περνάει τοῦ ὀλέθρου ἡ πνοή πηγαίνοντας στόν "Ἄδη
σύγκορμα τρέμει ἡ ζωή, ξεσπάζοντας σέ κλάμα.
— Καί ἡ νύχτα ἀπλώνει ἀτέλειωτα τὸ παγερό της χᾶδι.

Νύχτες πού σᾶς συντρόφεψα μέ τοῦ καῦμοῦ τή ρίμα,
νύχτα τοῦ Αὐγούστου ποθητή καί τοῦ Γεννάρη νύχτα,
πάρε τὸ δόλιο λογισμό, τὰ ὄνειρα, τὸ κρῖμα,
καί στό βαθύ μυστήριο τοῦ σκοταδιοῦ σου πνίχτα.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Καράβι πού έσαλπάρησες για τὸ μακρὺ ταξεῖδι,
μές στοῦ πελάγου τὸ θυμό, ἐσὺ μικρὸ παιχνίδι,
ποιὸς ξέρει ἂν ἡ μοῖρά σου δὲν ἔγραφε ἕνα βράδυ
σὲ κάποια ἄγνωστη γωνιά νὰ κοίτεσαι ρημάδι.

Ποιὸς ξέρει ἂν τρελλοβορηᾶς δὲ σ' ἀνεμοσκορπίση·
ἀπ' ὅλα τὰ ναυτάκια σου, ποιὸ τάχα θ' ἀντικρύση
τὸ ἀκρογιάλι τοῦ νησοῦ τῆ μάννα ν' ἀγκαλιάση
καὶ δίχως νὰ καρδιοχτυπᾷ μιὰ νύχτα νὰ πλαγιάση.

Ποιὸς ξέρει ἂν τὸ σούρουπο, πού ἡ λυγαριά θὰ τρέμη,
τὸ μήνυμα τὸ θλιβερὸ δὲν φέρουν οἱ ἀνέμοι,
κι' ἂν δὲ σημάνη τοῦ χωριοῦ λυπητερὰ ἢ καμπάνα
νὰ συντροφέψη τὸν καῦμό, πού θ' ἀπλογιέται ἡ μάννα.

Βαριά ή ψυχή μου ακολουθᾷ σὰ νᾶταν μολυβένια
φανταχτερά τὸ δρόμο σου, καὶ τὴ πικρὴ μου ἔννοια,
συντρόφισά τους σπλαχνικιά, μαζί τους ἔχουν πάρει,
οἱ τρομαγμένοι πὺ πετοῦν ὀλόγυρά σου γλάροι.

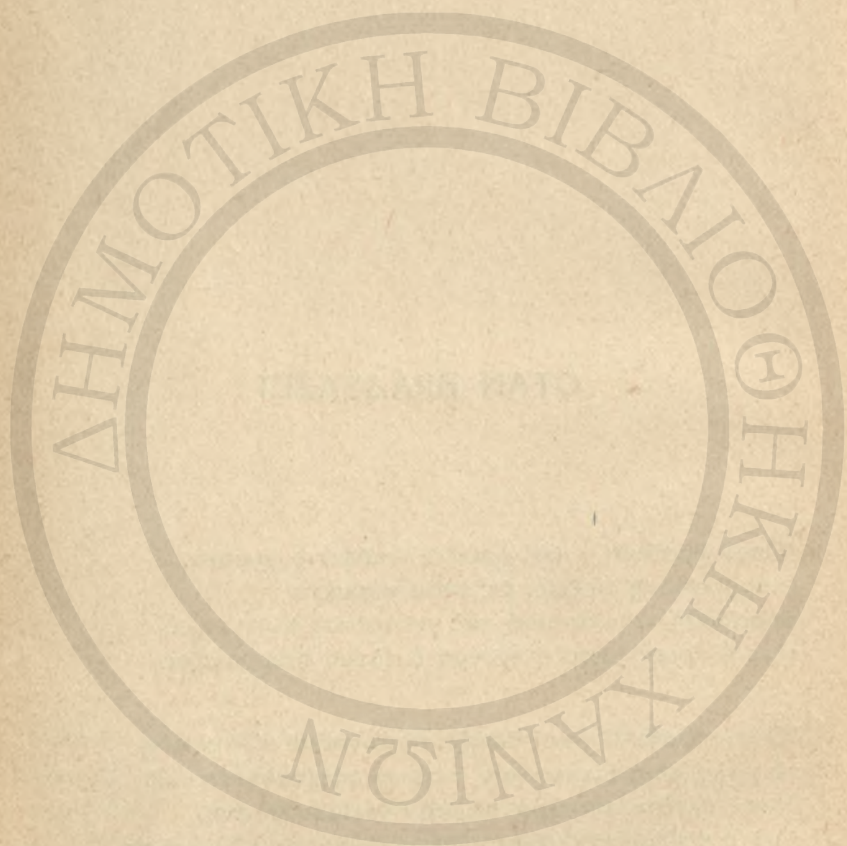
Καράβι πὺ ἐσαλπάρισες, περήφανο μακάρι,
νὰ φτάσης καλοτάξειδο μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρι,
καὶ στὸ λιμάνι τῶμορφο, πὺ κλειοῦν τὰ ὄνειρά μου,
νὰ φέρης τὰ ἀλαργηνά γλυκομηνύματά μου.

ΟΤΑΝ ΒΡΑΔΥΑΖΕΙ

"Όταν βραδυάζη, και άπαλό λυκόφωτο χυμένο,
ξεπροβοδώνη τή ζωή, ώς ότου νικημένο
παραδοθῆ στήν άπονιά του σκοταδισυ π' άγγιζει,
τότε ό κρυφός μου έλεύθερα ό πόνος φτερουγίζει.

"Όταν βραδυάζη και θωρης τή μοναξιά ν' άπλώνη
τά μολυβένια δίχτυα της, και νά σφιχταγκιστρώνη,
όσους ζητάνε τή χαρά σέ μιάν όνειρου πλάνη,
τότε ό καύμος άπλώνεται σέ κόσμους που δέ φτάνει.

"Όταν βραδιάζη κι' άρχινῶ ανάλαφρο τ' άγέρι
νά σιγοστέλνη άνασασμούς στο έρωτικό του άστέρι,
κ' έκείνο παιχνιδιάζοντας χαμογελα άπ' τά ύψη,
τότε γερνώ και τραγουδῶ ότι βαθειά χω κρύψει.

“Όταν βραδιάζει, αγάπη μου, και με άργο τὸ βῆμα,
μὲ σέρνει στὴν ἀκρογιαλιά, ἐρωτικὸ ἕνα κρῖμα,
ὅπου κι’ ἂν εἶσαι ξένοιαστα, φανταχτερὰ σιμώνω,
κι’ ἔτσι ἀπαλαίνω τὸν κρυφὸ πού δὲ θὰ νοιώσεις πόνο.

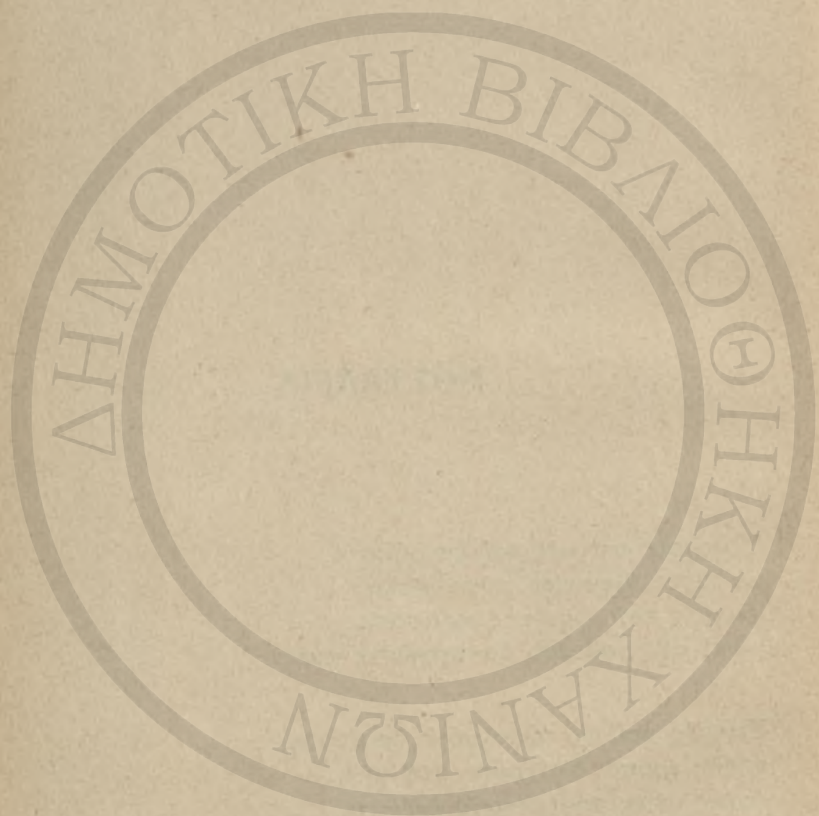

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

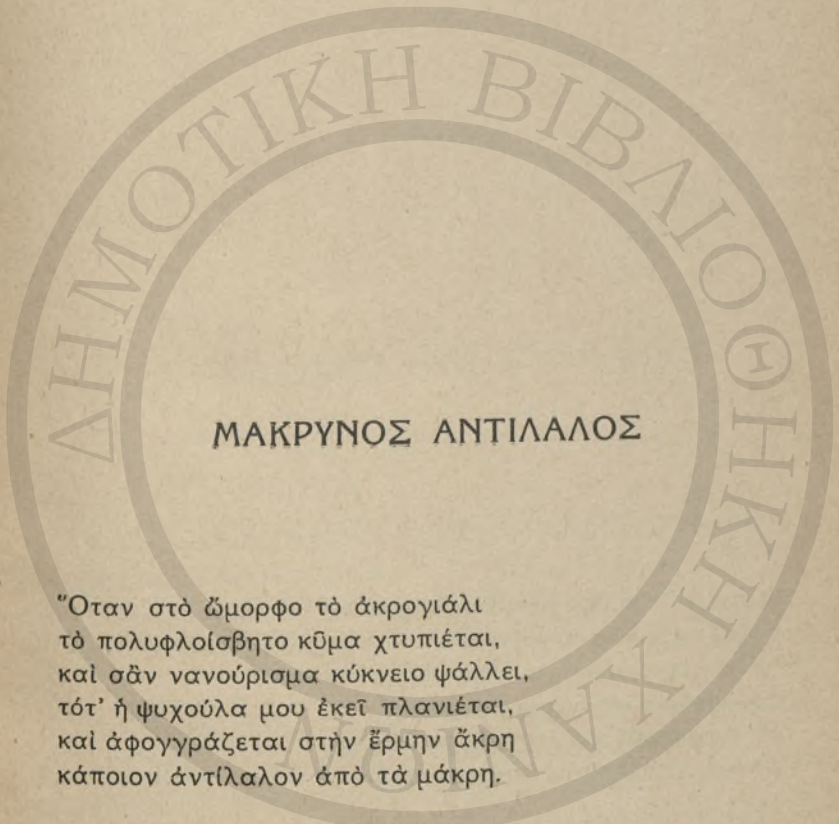
"Ωμορφες στιγμές που έπεράσατε,
μὲ τόσες ἀρμονίες, τόσα κάλη,
στιγμές που τόσο μ' ἐγεράσατε,
γιατί στο νοῦ μου ξαναρχώστε πάλι.

Στιγμές που ὡς τώρα μόνο ὑφαίνατε,
πέπλο χρυσό, ὀλόχρυσο στή λήθη,
ὠχρὲς σκιὲς που μοναχὰ ἐμένατε
εἰς τῶν ἀφθόνων πόνων μου τὰ πλήθη,

Γιατί φανταχτερὲς ξαναπετιώσαστε
καὶ φαρμακεύετε δτ' εἶχε ἀπομείνει,
Ἐσεῖς φανταχτερὲς καὶ ὀλοζώντανες
ἐκκλέβετε ἀπ' τὸ νοῦ μου τὴ γαλήνη.

Νά ζήσω αφήστε, τί μέ καίει ή λαύρα σας,
πού δέν μπορώ μονάχος νά τή σβύσω.
'Ανήμπορο κορμί έγώ στό διάβα σας,
άφήστε με, αφήστε με νά ζήσω.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ

ΜΑΚΡΥΝΟΣ ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

“Όταν στο ὤμορφο τὸ ἀκρογιάλι
τὸ πολυφλοίσβητο κῶμα χτυπιέται,
καὶ σὰν νανούρισμα κύκνειο ψάλλει,
τότ’ ἡ ψυχούλα μου ἐκεῖ πλανιέται,
καὶ ἀφογγράζεται στὴν ἔρμην ἄκρη
κάποιον ἀντίλαλον ἀπὸ τὰ μάκρη.

“Όταν στ’ ἀντάρισμα τὸ δάσος πέρα,
κορμολιγίζεται κι’ ἀγριοβογγάει,
στὸ ἄγριο χτύπημα ἐνὸς ἀγέρα
τότε ἡ ψυχούλα μου ἐκεῖ γυρνάει
καὶ ἀφογγράζεται στὴν ἔρμην ἄκρη
κάποιον ἀντίλαλον ἀπὸ τὰ μάκρη.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΧΑΝΙΩΝ

Όταν στ' απόβραχα τὰ μουσκεμένα
τὰ καλαμόφυλα λιγοθυμᾶνε
κ' ἓνα μουρμούρισμα, σᾶν κουρασμένα
στὸν ἔρημότοπο γύρω σκορπᾶνε,
τότ' ἀφογγράζομε στὴν ἔρμηγ ἀκρη
κάποιον ἀντίλαλον ἀπὸ τὰ μάκρη.

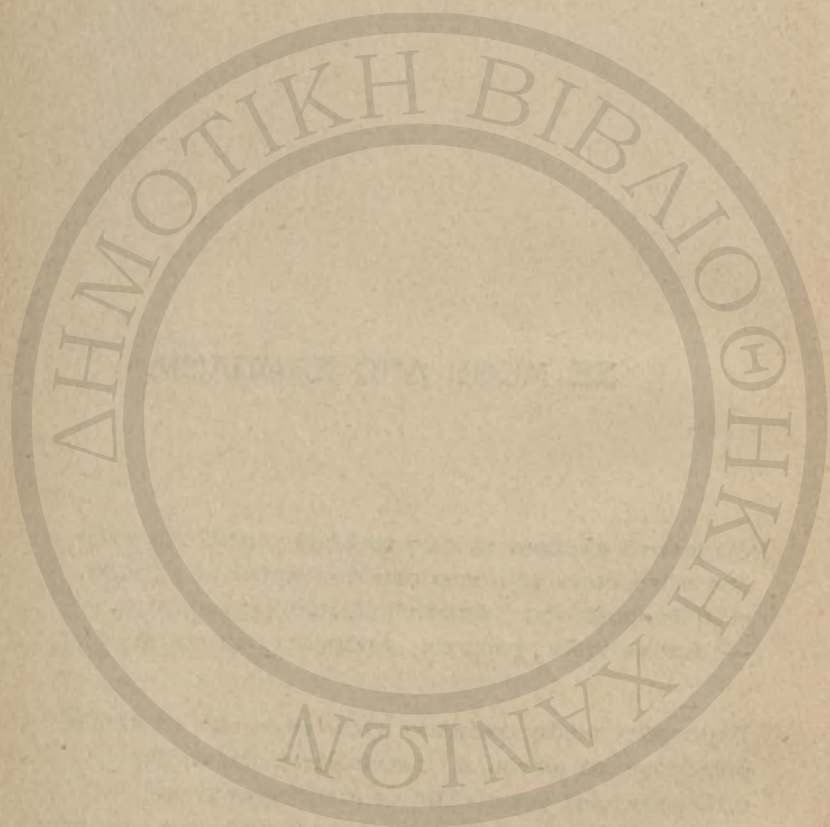
Πάντα οὔθε βρίσκομαι, οὔθε διαβαίνω,
λίγο γυρεύοντας τῆς λήθης μῦρο,
ὅπου ὄνειρεύομαι, ὅπου ἀνασαίνω,
οὔθε τ' ἀδύναμο κορμί μου γύρω,
κάποιος ἀντίλαλος ἀπὸ τὰ μάκρη
φέρει στὰ μάτια μου γιὰ σένα δάκρυ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΕ ΜΕΘΗ ΑΠΟ ΣΑΜΠΑΝΙΑ

Μέσα στο πλούσιο τὸ φῶς τρελλοῦ χοροῦ, στὴ σάλα,
δυὸ φῶτα ἦσαν τὰ μάτια σου ἀσύγκριτα μὲ τ' ἄλλα,
κι' ἡ ὠμορφιά σου ἢ ἀποψινὴ ἐξωτικιά κι' οὐράνια.
— Ἀπόψε πιέτε, χαρωποί, συντρόφοι μου σαμπάνια.

Γλυστρᾶς, πετᾶς, ἀνάμεσα στῶν χορευτῶν τὰ πλήθη,
ροδιζοῦνε τὰ μάγουλα, τ' ἀνέγκχικά σου στήθη
σαλεύουν, καὶ χαμογελᾶς γεμάτη περηφάνεια
— Δόστε μ' ἀκόμη γιὰ νὰ πιῶ, συντρόφοι μου, σαμπάνια.

Γλύκα ἀπ' τὰ χεῖλη σὰν μιλάς, ποὺ βάρφτηκαν στὸ αἷμα,
κάθε ματιά σου καὶ καῦμός, κ' ἐνὸς ὄνειρου πνέμα,
ὀλόγυρά σου οἱ ἔρωτες, φωτιές ἀπὸ λιβάνια.
— Φέρνε, καλέ μου, ἀδιάκοπα στὴ συντροφιά σαμπάνια.

'Απόψε νοιώθω σκλάβα σου, τή σκέψι ν' άρχινάη,
ὄ,τι άπό χρόνια ξέχασε νά γλυκοτραγουδάη,
ποῦ ν' αὔρω έγώ νά γιατρευθῶ τά μαγικά βοτάνια.
— Φέρε νά πιῶ, νά ξεχαστῶ σέ μέθη άπό σαμπάνια.

Ὁ ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΟΥ

Στὴ θαλασσόβρεχτη ἐκεῖ ἀκροῦλα,
γλυκοανάσενε μιὰ πατριδοῦλα,
ὡς ὄτου ὁ χάροντας ἀπὸ τὰ βάθη,
μιὰ νύχτα ἐπέρασε, ρήμαξε, ἐχάθη.

Γλυκοανάσενε γεμάτη κάλη
στὴν καταγάλανη τοῦ κόλπου ἀγκάλη·
ἐρωτοτράγουδα ἔλεγε ἡ λεύκα
καὶ τὴν ἐμύρωναν τὰ πλούσια πεῦκα.

Θρῦλος ποὺ ἀνέζησεν ἡ ἱστορία·
ὄλο μεγάλωνεν ἡ πολιτεία,
κάμποι ὄλοπράσινοι ὠμορφοὶ τόποι,
καὶ μὲς τὴ ζήση τῆς οἱ χαροκόποι.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΝΙΑ

'Εκεῖ παράδεισος, θέρος, χειμῶνα,
τῆς Πελοπόννησος ἐκεῖ κορῶνα,
ἐκεῖ τ' ἀταίριαστα γίνανε ταίρια,
ἢ γῆ κ' ἢ θάλασσα δόσαν τὰ χέρια,

'Εκεῖ γεννήθηκα, καὶ μὲ συμπόνια
πάντα θυμῶμονα τὰ πρῶτα χρόνια,
ἐκεῖ πρωτόβγαλτος μ' ἀγνὰ τὰ χέρια
σφιχταγκαλιάστηκα μὲ τὰ αἰθήρια.

'Εκεῖ ἐρήμαζε τὸ πατρικό μου,
πάντα προσμένοντας τὸν ἐρχομό μου,
σκλάβο δουλεύοντας σὲ ξένη κρίσι,
τὶ ἔτσι ἢ μοῖρα μου τὸ εἶχε ὀρίσει.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Ἐκεῖ ποῦ ἐλάμπαν μιὰ νύχτα τᾶστρα,
ἡ Γῆ ἐβόγγιξε κοσμοχαλάστρα,
ἔφριξε, σείσθηκε ἀπὸ τὰ σπλάχνα,
ἀπὸ τὴν πύρινη λυώνοντας ἄχνα.

Μὲ μιᾶς σωριάσθηκε ἡ πολιτεία
γκρεμοί, χαλάσματα, νεκροταφεῖα,
συντρίμμια, ἐρείπια . . . . χάλασε ἡ πλάση·
Ἄχ! τὴ ζωοῦλά του ποιὸς θὰ προφτάση.

Τ' ἀγαπημένα τους σέρνουν ἡ μάννες
τ' ἀδέρφια σφίγγονται, καὶ ἡ καμπάνες
μονάχες δέρνονται στὴν ἐκκλησία
γιὰ τὴ πρωτόφανη τὴ λιτανεῖα.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Σεισμός! Ὁ χάρωντας ἀπὸ τὰ βάθη
πέρασε, κούρσεψε, ρήμαξε, ἐχάθη,
πιστός του σύντροφος μονάχα ὁ τρόμος,
μακρὺς κι' ἀνήφορος τοῦ θρήνου ὁ δρόμος.

Σεισμός! Σωριάσθηκε τὸ πατρικό μου,
ποῦ πάντα ἐπρόσμενε τὸν ἐρχομό μου,
μ' ἀκόμα οἱ τοῖχοι του ἐρειπωμένοι
κρατοῦν τὴ σκέψι μου τὴν πονεμένη.

ὦ μένα! Βάσταξε, φτωχὴ καρδοῦλα,
ἐκεῖ ποῦ ἀνάσανε μιὰ πατριδοῦλα,
κι' ὅλα τὰ ὄνειρα τὰ παιδιακίσια,
μονάχα ἀπόμειναν τὰ κυπαρίσσια.

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΟΥ

Ἡ ὠμορφιά σου στὸ θλιμμένο πέρασμα
τοῦ σωθικοῦ χειμῶνα ποὺ μὲ δέρνει
Σὰν ἥλιος λίγη ἄχνα ἐσκόρπισε,
κι' ὄλο κοντά σου πιὸ πολὺ μὲ φέρνει.

Ἡ ὠμορφιά σου ὡσὰν φῶς ξεχύθηκε,
μέσ τῆς ψυχῆς μου τῆ φριχτὴ μαυρίλα
καὶ τρέχω πρὸς τὸ φῶς ἀνήμπορος
μὲ μιὰ καινούργια πόνου ἀνατριχίλα.

Ὅχι δὲν εἶμαι ὁ ταπεινὸς ποὺ ἐζήτησα
τὸ χλευασμὸ σ' ἑνὸς κορμιοῦ τῆ χάρη,
παρὰ φτωχὸς ποὺ ἄθελα γονάτισα
στῆς ὠμορφιάς σου τὸ προσκυνητάρη.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ὅχι δὲ θέλω τὴ χαρὰ τὴν πρόσκαιρη,
μιας ἡδονῆς ποῦ ἔρχεται καὶ σβύνει
καλήτερα τοῦ πόνου τὸ μαρτύριο
ὅπου βαθὺ τὸ πέρασμά του ἀφίνει.

Στάσου . . . καὶ πᾶψε τὰ χαμόγελα
ποῦ τόση πίκρα, τόση πίκρα στάζουν,
τὰ ἴδια τὰ αἰώνια χαμόγελα
π' ὅσο κι' ἂν ἔχουν γλύκα μὲ δειλιάζουν.

Στάσου, καὶ ἄκου ἔτσι ἀθέλητα,
τὸ χαρωπὸ τραγοῦδι λίγο πᾶψε,
στοχάσου τὸ βαθὺ μαρτύριο
σίμωσε ἐδῶ, σίμωσ' ἐδῶ καὶ κλᾶψε.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἔλα θὰ μ' εὐρης στὴν ἀπόκοσμη
στὴ φτωχικὴ καὶ στὴ θλιμμένην ἄκρη,
ἐκεῖ, ὅπου ἡ χαρὰ δὲν ἄνθησε
παρὰ μονάχα τοῦ καύμοῦ τὸ δάκρυ.

Τὸ βλέπω, σὲ δειλιάζουνε τὰ χρόνια μου,
χιλίες πληγιές ποῦ μέσα μου φωλιάζουν
δὲ θεὸς ν' ἀκοῦς ἐσὺ πικρόλογα,
τί νοιώθεις πῶς δὲ σοῦ ταιριάζουν.

Κ' ἔτσι μονάχος τὸ κουφάρι σέρνοντας
τοῦ Γολγοθᾶ ἓνα δρόμο ξαναπέρνω
κι' ἐνὸς καινούργιου πόνου τὸ βαρύτατο
σταυρὸ, πάλι στὸν ὄμο σέρνω.

Κι' ὅμως μ' ἀρέσει τὸ μαρτύριο,
τὶ ἂν τ' ἀκάνθινο στεφάνι μὲ πληγώνει,
τὶ ἂν ποτίζης μὲ χολὴ τὰ χεῖλη μου,
ὅτι εἶσαι Σὺ....αὐτὸ μονάχα σώνει.

Ἡ ὡμορφιά σου φῶς σκορπάει γύρω μου
τόσο πολύ, τόσο πολύ, πού μὲ θαμπώνει
μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ φωτοβόλημα
Κι' ἕς ξέρω πῶς μὲ θανατώνει.

Ἡ ὡμορφιά σου στὸ θλιμμένο πέρασμα
τοῦ σωθικοῦ χειμῶνα πού μὲ πνίγει
τὸ νοιώθω πῶς μὲ τὰ χαμόγελα,
ἕνα καινούργιο τάφο μου ἀνοίγει.

ΚΑΠΟΙΟ ΘΛΙΜΜΕΝΟ ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Κάποιο θλιμμένο απόβραδο θά φύγω
ὄχι μ' ἀδάκρυτο τὸ μάτι
κ' ἀπὸ τὸν κόσμο τὸν δλάκαιρο ποὺ κρύβω,
κάτι θ' ἀφήσω αὐτοῦθε, ... κάτι.

Κάποιο θλιμμένο απόβραδο θά φύγω,
μὲ τὴν ἀγάπη συντροφιά μου,
μὲ τὴν ἀγάπη σας, γιὰ χάρι της ποὺ πνίγω
κάποια μου πίκρα μὲς στὴ λησμονιά μου.

Κάποιο απόβραδο, θλιμμένοι οἱ φίλοι
μὲ θλίψι σφίγγοντας τὸ χέρι,
καὶ μ' ἀλαφρὸ τρεμούλιασμα στὰ χεῖλη
θά μ' εὐχηθοῦνε καλοτάξειδο τ' ἀγέρι.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΧΑΝΙΩΝ

Κι' ὅσοι ἀκόμα, ἀδέρφια τοῦ Ἰούδα,
θά 'ρθουν ἐκεῖ ταπεινωμένοι,
— μαζὺ μὲ τὸ γλυκὸ καρπὸ κ' ἡ φλοῦδα —
θᾶναι παντοτεινὰ ἀγαπημένοι.

Κάποιο θλιμμένο ἀπόβραδο θά φύγω,
μὰ ὅσο ὁ νοῦς μου κι' ἂν μισέψη,
γλυκειὰ τὴ θύμηση στὴ χώρα θά ξανοίγω,
ποῦ κάτι ἀπ' τὸ εἶναι μου ἔχει κλέψη.

